

Montaner i la por com a estratègia

L'obsessió per la submissió i la fixació per una Andorra aïllada

JOSEP
ROIG

President de Progressistes-SDP

Si haguéssim de descriure l'argumentari de Carine Montaner contra l'acord d'associació amb la Unió Europea en una sola paraula, aquesta seria por. Por disfressada de patriotisme, por embolcallada en metàfores de vestits que no encaixen i països que es dilueixen. Però, sobretot, una por construïda sobre una falsedat fonamental: que Andorra només pot ser lliure si es manté al marge d'Europa.

L'article publicat al Diari d'Andorra per Montaner el 28 de març passat sota el títol *L'acord d'associació amb Europa és submissió* és un manual de la tergiversació, una successió d'afirmacions sense fonament que, sota l'aparença d'una defensa de la sobirania, no són res més que una crida al tancament i a l'aïllament. Anem per parts.

L'associació no és submissió, és supervivència

Montaner diu que aquest acord no és una associació, sinó una "entrega". Un exercici de retòrica alarmista que no resisteix cap anàlisi seriosa. Andorra negocia per associar-se a un mercat de 450 milions de persones, mantenint institucions pròpies, amb clàusules de protecció i marges d'adaptació. Això és un fet, i dir que és "rendició" és manipular el debat i prendre el pèl a la ciutadania.

A més, si Andorra no signa l'acord, quina és l'alternativa? Perquè Montaner no ho diu. I no ho diu perquè no en té cap, ni n'hi ha cap que sigui viable. Es quedarà Andorra al marge de l'evolució econòmica i política d'Europa, esperant que el món es reguli en funció dels seus desitjos? Qui vol un país que rebutja les regles de joc dels seus principals socis comercials?

La "neutralitat" no és sinònim d'estancament

Montaner afirma que Andorra ha de "nedar i guardar la roba" i mantenir-se "neutral". Però, de quina neutralitat ens parla i respecte a què? Respecte al mercat que ens envolta i ens dona vida econòmica? Afirmar que Andorra pot subsistir amb una estratègia de "bonisme diplomàtic" és ignorar completament el funcionament de l'economia global. No som una illa, no tenim una moneda pròpia, depenem del comerç i del turisme.

Negociar un acord d'associació no és "trencar la neutralitat", sinó assegurar que la nostra economia pugui seguir funcionant en un context que, amb o sense Montaner, continuarà sent europeu, i ara més que mai.

El mite del "desequilibri" i la suposada pèrdua de sobirania

Montaner es dedica a intentar ridiculitzar les institucions de l'acord, amb imatges de becaris amb americana i comitès sense poder. Però, de nou, no ofereix cap prova que demostrï que Andorra quedarà en una situació de submissió. Cap ni una.

Parla d'ambigüitat com si fos

un problema específic d'aquest acord. Tots els acords internacionals tenen mecanismes de desenvolupament, i el reglament que ella titlla d'inexistent no és res més que un procés normal en qualsevol negociació. Afirmar que això és una "renúncia de sobirania" és desconèixer absolutament com funcionen les relacions internacionals.

Montaner menysprea la resta de microestats que han negociat o estan negociant els seus acords amb la Unió Europea en un marc similar amb el nostre. On ella veu el desastre, la resta de microestats veuen oportunitat.

El fals dilema entre Europa i Andorra

El discurs de Montaner es construeix amb el típic argument del populisme sobiranista: o Andorra, o Europa. Això és un engany. Andorra no desapareix si signa aquest acord. No perd la seva identitat, no es dissol dins la Unió Europea. Andorra manté institucions, cultura, idioma i capacitat de decisió. L'acord suposa acostar-nos a les regles comercials i financeres del nostre entorn, mantenint el nostre diferencial tributari. La possibilitat de viure

d'esquena a Europa, agradi o no a Montaner, ja no existeix.

El més curiós és que ella mateixa reconeix que Andorra ja ha transposat en el passat directives i ha harmonitzat normatives europees. I la realitat és que no hem desaparegut, seguim aquí. Per què ho hauria de fer ara?

Europa no és l'enemic, és el futur

Montaner conclou el seu article amb un clam a la diferència, a la llibertat i a la història d'Andorra. Però la nostra història no és la de l'aïllament, sinó la de l'adaptació. Andorra sempre ha sabut integrar-se en el context canviant del seu entorn. Aquest acord no és una renúncia, és una evolució.

Per això, la pregunta no és si Andorra ha de ser part d'Europa, perquè de fet ja ho és. La pregunta és si vol ser protagonista de la seva relació amb la Unió Europea o si prefereix continuar vivint en el mite d'una sobirania absoluta que, en el fons, no ha existit mai.

Montaner argumenta que diu *no* perquè estima Andorra. Doncs miri, jo i molts com jo també estimem Andorra, i per això li volem garantir un futur, i mai no li vendrem una il·lusió.